

Иглика и Босилко

— Отдавна било това, въ турско време. Въ едно отъ тия села, хе тамъ долу, имало хубава девойка. Втора като нея нѣмало. Иглика я казвали. Расълъ тамъ и единъ юначенъ момъкъ, хубавецъ и напетъ, селска слава. Босилко го викали.

Босилко и Иглика били единъ за другъ lika' и прилика. Цѣлото село имъ се радвало. Па не само тѣхното село, а изъ всички села наоколо имъ се радвали и само за тѣхъ приказвали. Но тъменъ облакъ помрачилъ селата.

На самия день Петровденъ дошълъ въ селото Селимъ ага; турчинъ имотенъ. Нѣмалъ равенъ на себе си по богатство въ сто села наоколо. Следъ него вървѣли пазачи и чибукчий.

Вито се хоро люлѣло на селския мегданъ. Иглика хорото водѣла, Босилко до нея на земя не стѣпалъ — хвърчи. Спрѣлъ се агата, загледалъ хорото, свѣтъ му се завилъ, като видѣлъ Иглика. Три дни въ селото стоялъ, три дни и три нощи той Иглика молилъ ханъмка да стане. На четвъртия день вестъ се прѣснала:

„Иглика и Босилко бѣгали.“! . . .

Селимъ ага побѣснѣлъ. Отъ три страни селото запалилъ и силни потери разпратилъ. Иглика и Босилко поели планината и стигнали до тукъ. Иглика се уморила, Босилко не се помаялъ, грабналъ я на рамо и я понесълъ